

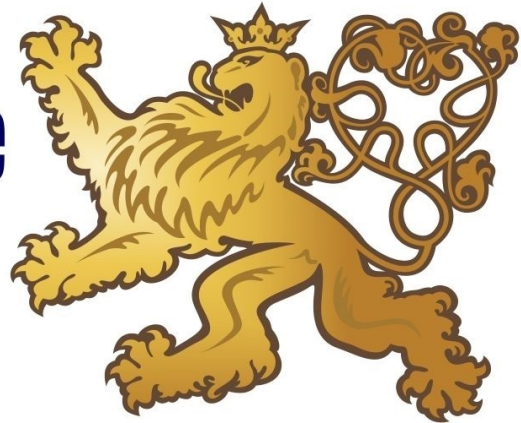
Nedělník Adama B. Bartoše (110) Zamyšlení nad 17. listopadem

narodnidemokracie.cz/nedelnik-adama-b-bartose-110-zamysleni-nad-17-listopadem

21. 11. 2022

Národní demokracie

Pryč z EU a z NATO
Svrchovaný a neutrální stát
Pomoc našim lidem

K 17. listopadu mám ambivalentní vztah. Jako mladý jsem věřil tomu, že si generace našich rodičů něco „vycinkala“ (mně bylo v té době 9 let). Když jsem byl politicky vzdělanější a měl za sebou texty jako Dolejšího Analýzu 17. listopadu, pocítil jsem k tomuto datu odpor. Jako novinář jsem psal proti „pravdoláskařům“ a tento svátek pro mne byl vždy jejich „sabatem“ – sletem čarodějnic a bláznů, co oslavují něco, čemu ani sami nerozumějí.

V roce 2014, když jsme založili Národní demokracii, jsme si ještě 17. listopad připomněli právě provokací vůči liberálům. Nic „lepšího“ jsme na práci neměli. Ve skupince do dvou desítek lidí jsme postávali nad koněm u muzea a na transparentech hlásali, že to byl „podvod tajných služeb“ apod. Tehdy poprvé jsem ve svém projevu řekl (inspirován Orbánem), že liberální demokracie musí skončit. Ale byla to komorní akce, asi tak, jako když letos u muzea „Peczinský a spol.“ prudili s vlajkami NATO, aby naštváli vlastence, kteří zaplnili Václavák...

O rok později byl ale 17. listopad už o něčem úplně jiném. To jsme mobilizovali a 17. listopad „byl náš“ (tj. vlastenců). Sílila migrační krize a několika organizátorům demonstrací (my měli demonstraci na náměstí Republiky) se podařilo po skončení jejich akcí uspořádat

společný pochod před sídlo vlády. Byly nás tehdy tisíce (asi deset tisíc), pochod byl dlouhý a před sídlem vlády nás vytlačili těžkooděnci, takže byl i adrenalin. I když se nám ničeho docílit nepodařilo, zažívali jsme pocit jednoty (my z různých národních stran, spolků a nově probuzení lidé, kterým jsme říkali „novovlastenci“). Havlisté byli ten rok v útlumu, na nic se nezmohli.

O rok později se ale to samé už zopakovat nepodařilo. Větší akce na Letné a pak pochod dolů z Letné do centra města, jenomže jednota se už začala povážlivě drolit a několik menších akcí se nakonec v jednu velkou spojit nepovedlo. I proto, že policie opět „vzorově konala“ (to myslím ironicky) a bránila nám v pochodu různými ulicemi, kde jsme se měli sejít v jeden větší dav...

Přiznám se, že 17. listopad dalšího roku si už nevybavuji – takto z hlavy si už nevzpomenu, zda jsme něco dělali, ale vím, že brzy se listopadová národovecká jednota umocněná nebezpečím migrace rozpadla totálně a jeden rok – až na spíše symbolické aktivistické výstupy jednotlivců – se nekonala žádná veřejná akce. Ulice zase ovládli havlisté a duševně onanovali nad portéty Havla a při tónech modlitby za Martu. Opět mne zaplnil hnus z onoho pokrytectví...

V roce 2018 byl 17. listopad rovněž bez vlastenecké akce. Většina z nás zůstala doma, jen málokdo měl žaludek na „performance“ na Národní a na nekonečné koncerty polistopadových angažovaných a „zasloužilých“ umělců. Ten den také zemřel náš kamarád, kolega a učitel, Jan Skácel. Národovecký politik, jehož rodina pocházela z prvorepublikové Národní demokracie. Když jsme si o pár dní později jeho smrt všichni připomínali ve velkém sále krematoria ve Strašnicích, byli jsme na pár hodin zase všichni jednotní. Byli tam všichni ti, co Honzu znali a sešli jsme se tam napříč stranami, stranickými frakcemi, navzdory dřívějším rozporům apod. Ve svém smutečním projevu jsme zmínil, že Skácelova smrt v toto výročí (dne boje za svobodu) je více než symbolická, že opět dává 17. listopadu ztracený smysl a že se vždy budeme scházet u jeho hrobu, čímž jsme založili novou tradici.

O dva roky později byla vlastenecká a národovecká veřejnost opět „na koni“. Ale na u koně, jako spíše u Husa (na Staromáku). Proti covidu se konaly velké demonstrace. 17. listopadu byla jedna taková – a byla tak velká, že jsem ani po půlhodině úporné snahy prodrat se davem k jednomu místu, kde jsem měl schůzku s jedním kolegou, nepochodil. Lidé byli namačkaní na sebe (covid necovid) tak, že to prostě nešlo.

A letos? Přiznám se, že z rodinných důvodů jsem letos 17. listopadu nikde nebyl (Skácela si připomeneme tuto sobotu), ale kdo z vás ano, ten ví, že demonstrace před ČT měla grády, a to i přesto, že šlo už o čtvrtou velkou demonstraci proti vládě za tento podzim. Takže ano – lidé mají opět důvod demonstrovat proti něčemu. 17. listopad už dávno není jen dnem orgií pravdoláskařů, jak jsem si dříve myslíval, ale žene do ulic i nás, kteří jsme v tomto režimu z různých důvodů nespokojeni. A to i přesto, že to, proti čemu protestujeme, těmito demonstracemi „spravit“ neumíme. Tak jako jsme nezastavili migraci, nezastavili jsme ani covidovou totalitu a nezastavíme nejspíše ani drahotu a válku. Nalijme si čistého vína – nejsme ti, kdo rozhodují o tom, kdy všemožné psychologické operace (ať už se točí kolem migrace, covidu či energetické krize) skončí. Jsou v režii někoho úplně jiného, který jimi sleduje své zájmy a naše demonstrování mu v tom čáru přes rozpočet neudělá. Maximálně tak provedeme duševní očistu, vykřičíme se z našeho vzteku, zaujmeme ten správný postoj, abychom se za sebe nemuseli před našimi dětmi stydět, ale nic tím nezměníme. Neříkám to proto, abychom demonstrovat přestali, ale proto, že jsme poznali, že se točíme v kruhu. Před časem jsem k tomu dospěl já, mám pocit, že letos k tomu dospěli současní organizátoři protestů. Prostě klidnými protesty se ničeho nedosáhne a na násilné protesty nejsme v Čechách, na Moravě a ve Slezsku zvyklí. Jsme mistři na převraty bez výstřelu, bez mrtvých, maximálně s nějakou sehranou mrtvolou a lá student Šmíd. Proto ten samet. Sametem však vládu nezastavíme...

Rozpaky nad 17. listopadem se mi vždy nakonec dařilo překonat jen z toho důvodu, který je navíc většinou těch, kdo ten den demonstrují „na druhé straně“ (tedy havlisté a současný establishment), spíše neznámý. Veřejní činitelé ještě vědí, že se něco stalo roku 1939, ale mladí lidé coby produkt polistopadového školství mají v hlavách úplně vymetýno, ti už takto do historie ani nedokáží dohlédnout.

Když na to přijde, většinou někdo připomene studenta Jana Opletala, který zemřel na následky střelných zranění, které utřžil při potyčce vlasteneckých demonstrantů s nacistickou policií. To se ale událo 28. října 1939. Následkům zranění podlehl 11. listopadu. Dne 15. listopadu se konal klasický venkovský pohřeb ve Lhotě nad Moravou, odkud Opletal pocházel. To teprve otevřelo cestu k 17. listopadu 1939: většina studentů, kteří se vrátili do Prahy z pohřbu, byla zatčena, ale to hlavní mělo přijít: uzavření českých vysokých škol 17. listopadu 1939 na popud říšského protektora K. von Neuratha. Přes dvanáct stovek studentů bylo převezeno do koncentračního tábora a devět studentů – funkcionářů studentských organizací – bylo popraveno. Jednalo se o Josefa Adamce, Jana Černého, Marka Frauwirtha, Jaroslava Klímu, Bedřicha Koulu, Josefa Matouška, Františka Skorkovského, Václava Šafránka a Jana Weinerta.

A tady se dostáváme k podstatě věci: kdo sleduje naše stránky už nějaký ten rok, ví, že teď neprozradím nic nového, protože poslední roky se to snažím připomínat pravidelně, ale stojí za to, zopakovat to i letos: až na jednu výjimku (slovenský Žid Marek Frauwirth, který byl členem pokrokových levicových spolků), bylo všech zbylých osm studentů národovecky orientováno, byli to členové Národní demokracie, případně pozdějšího Národní sjednocení nebo členové jejich mládežnických organizací – národně demokratické Mladé generace nebo dokonce šlo i o Vlajkaře:

Jan Černý (1914-1939) (člen Vlajky)

Josef Adamec (1909-1939) (člen Národní demokracie)

František Skorkovský (1909-1939) (člen Národního sjednocení)

Jaroslav Klíma (1913-1939) (člen národně-demokratické mládeže)

Bedřich Koula (1913-1939) (člen národně-demokratické mládeže)

Jan Weinert (1914-1939) (člen mládeže Národního sjednocení)

Josef Matoušek (1906-1939) (člen Národní demokracie)

Václav Šaffránek (1920-1939) (člen katolického studentského hnutí)

Od prezidenta Miloše Zemana je pěkné, že tuto skupinu národovců vyznamenal, když jim letos při udílení cen udělil Medaili Za hrdinství. Prezidenta Miloše Zemana od jisté doby nepodporuji a nesouhlasím s ním. Stačí připomenout už jen fakt, že v týž den vyznamenal i ukrajinského komika Zelenského. To vyznamenání popravených studentů poněkud kazí.

Ale buďme rádi alespoň za to, že jejich památka byla tímto letos znovu připomenuta...

A když už jsem tu vzpomínal našeho milého Jendu Skácela (1934-2018), chtěl jsem na něj letos zavzpomínat vedle položení květiny a zapálení svíčky i **vydáním této malé kapesní brožurky**, která obsahuje jeden obsáhlejší rozhovor nerozhovor. Je to spíše dotazník (proto ten název), ve kterém Skácel odpovídal asi na šedesát otázek – od svého dětství a rodiny, přes zážitky z komunistického pronásledování až po jeho názory na všemožná politická a společenská témata. Tato knížečka by měla udělat radost všem, kteří Honzu Skácela znali...

Vlasti zdar!

Adam B. Bartoš

předseda Národní demokracie

PS Jak jsem psal, k hrobu Jana Skácela pojedeme tuto sobotu (26. listopadu) dopoledne. Do Benešova. Kdo by se chtěl přidat, napište mi pro bližší informace. Po vzpomínce budeme na Honzu vzpomínat

– jak jinak než – u piva...

Další příspěvek